

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, (hierna: de rechtbank) van 14 december 2009 in zaak nr. 09/9903
in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 februari 2009 heeft de staatssecretaris het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen het niet ambtshalve doen van een aanbod op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud) ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 december 2009, verzonden op 23 december 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

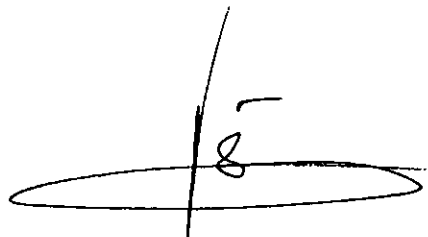
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

210.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 09/9903

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[naam], geboren op **[datum]** van Somalische nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. R. Veerkamp, advocaat te Utrecht,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**, verweerder,
gemachtigde: mr. M.H. Belevska.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 26 februari 2008 heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen de schriftelijke kenbare handeling niet-ontvankelijk verklaard. Bij deze schriftelijke kenbare handeling is eiseres medegedeeld dat zij niet in aanmerking komt voor een aanbod op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet (verder: de Regeling).

1.2 Tegen het besluit van ~~26 februari 2008~~ is beroep ingesteld. Bij uitspraak van ~~3 oktober 2008~~ van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, is dit beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en is bepaald dat de rechtsgevolgen in stand blijven.

1.3 Eiseres heeft op ~~12 december 2008~~ wederom bezwaar gemaakt tegen de schriftelijke kenbare handeling.

1.4 Bij besluit van ~~20 februari 2009~~ heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen de schriftelijke kenbare handeling ongegrond verklaard. Hiertegen heeft eiseres beroep ingesteld.

1.5 Het geding is behandeld ter zitting van 10 november 2009, waar eiseres is verschenen. Eiseres en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Met verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de ABRvS) van 3 december 2008 (LJN BG5955 en LJN BG5956), stelt de rechtbank voorop dat het niet ambtshalve doen van een aanbod op grond van de Regeling als een handeling is aan te merken die ingevolge artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet

zaaknummer: AWB 09/9903

blad 2

2000 (hierna: de Vw) dient te worden gelijkgesteld aan een beschikking waartegen rechtsmiddelen openstaan.

2.2 Het bezwaar van eiseres is naar het oordeel van de rechtbank, ondanks het feit dat dit niet binnen vier weken na verzending van de schriftelijke kenbare handeling is ingediend, ontvankelijk. De rechtbank verwijst hiervoor naar de toelichting op artikel 1 van het WBV 2008/31. Hierin is bepaald dat, aangezien pas bij uitspraak van de ABRvS van 3 december 2008 is vastgesteld dat het hier om een feitelijke handeling gaat waartegen een bezwaarschrift kan worden ingediend, de bezwaartermijn niet eerder dan vier weken na deze uitspraak eindigt. Vreemdelingen die op of voor de datum van deze uitspraak de minuut hebben opgevraagd, kunnen derhalve tot en met uiterlijk 31 december 2008 bezwaar aantekenen.

2.3 Ter beoordeling ligt voor of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de Regeling.

2.4 Paragraaf 5.3.1 van WBV 2007/11 bepaalt dat de verblijfsvergunning op grond van de Regeling, in afwijking van het beleid in B1/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc), niet wordt verleend indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Onder sub a van deze paragraaf is bepaald dat dit het geval is indien wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf(fen) of maatregel(en) in totaal ten minste één maand bedraagt. De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk.

2.5 Vaststaat dat eiseres bij uitspraak van het gerechtshof te 's-Gravenhage van 16 januari 2002 is veroordeeld tot een maand gevangenisstraf wegens overtreding van artikel 285, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht. Eiseres heeft niet betwist dat geen sprake is van verjaring van dit strafbare feit.

2.6 Gelet op het hierboven genoemde beleid is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres een gevaar vormt voor de openbare orde, nu haar wegens een misdrijf een gevangenisstraf van een maand is opgelegd. Dat een maand gevangenisstraf in het strafrecht in de praktijk neerkomt op 30 dagen, zoals eiseres betoogt, maakt bovenstaande niet anders. In beginsel heeft verweerder dus kunnen nalaten eiseres een aanbod te doen op grond van de Regeling.

2.7 De rechtbank ziet zich vervolgens geplaatst voor de vraag of in dit geval sprake is van door eiseres aangevoerde bijzondere individuele omstandigheden die verweerder hadden moeten noodzaken om op de voet van artikel 4:84 van de Awb van de beleidsregels af te wijken en tot het doen van een aanbod op grond van de Regeling over te gaan. Daarbij is de vraag of sprake is van bijzondere feiten of omstandigheden die bij het opstellen van de beleidsregels niet of onvoldoende onder ogen zijn gezien en, vervolgens, of toepassing van het beleid in de bijzondere situatie van betrokkene al dan niet tot een onevenredige uitkomst leidt.

2.8 Eiseres heeft in dit kader aangevoerd dat zij geen (actuele) bedreiging meer vormt voor de openbare orde. Verder heeft eiseres aangevoerd dat in Somalië sprake is van oorlog, zij is verkracht en genitaal verminkt. Er is ook sprake van stress, depressiviteit en zij wordt behandeld voor maagzuur en is geopereerd aan een oogkwaal. Bovendien is geen sprake van enig sociaal netwerk in Somalië. Eiseres verblijft al 6,5 jaar in Nederland en spreekt en

zaaknummer: AWB 09/9903

blad 3

verstaat de Nederlandse taal behoorlijk. Eiseres wil ook graag een steentje bijdragen aan de Nederlandse economie. Ten slotte dienen de aan artikel 8 van het EVRM ten grondslag liggende gedachten in de visie van eiseres te worden meegewogen.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat omstandigheden die zijn betrokken bij de totstandkoming van het beleid niet als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb kunnen worden beschouwd. Verder stelt verweerder dat het bepaalde in artikel 4:84 van de Awb enkel ziet op de situatie dat eiseres vanwege een bijzondere omstandigheid niet voldoet aan één van de voorwaarden als genoemd in het WBV 2007/11. Hiervan is volgens verweerder geen sprake.

2.9 Verweerder heeft ter zitting evenwel nader toegelicht dat de bijzondere omstandigheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb een aspect moet betreffen waarin niet is voorzien bij de totstandkoming van het beleid. In de onderhavige zaak is volgens verweerder niets aangevoerd waarin niet wordt voorzien in het beleid. Dat sprake is van een Somalische vrouw die zich in een moeilijke positie zal gaan bevinden bij terugkeer naar Somalië is volgens verweerder een omstandigheid die in het kader van de Regeling niet kan worden beoordeeld. Hierom is geen sprake van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb, aldus verweerder.

2.10 Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in de door eiseres aangevoerde omstandigheden terecht geen aanleiding gezien af te wijken van het beleid. Met betrekking tot de stelling van eiseres dat zij 6,5 jaar in Nederland verblijft en de Nederlandse taal behoorlijk spreekt en verstaat en haar steentje wil bijdragen aan de Nederlandse economie, overweegt de rechtbank dat deze omstandigheden reeds zijn verdisconteerd in het beleid. De Regeling is immers - mede - tot stand gekomen vanwege het langdurig verblijf en de onzekere verblijfsrechtelijke positie van vreemdelingen die vóór 1 april 2001 een asielaanvraag hebben ingediend. Evenmin kunnen de gestelde omstandigheden dat eiseres niet kan terugkeren naar Somalië omdat daar sprake is van een oorlogssituatie en zij daar geen sociaal netwerk heeft, niet worden beschouwd als een zodanige bijzondere omstandigheid dat verweerder had moeten afwijken van het beleid. Het in de Regeling neergelegde beleid is buitenwettelijk en begunstigend. Verweerder heeft derhalve een ruime mate van vrijheid om het beleid in te vullen. Verweerder heeft ervoor kunnen kiezen om enkel aan een strikte categorie van vreemdelingen, die voldoen aan de voorwaarden van de Regeling, een ambtshalve aanbod te doen.

2.11 De rechtbank beantwoordt de onder punt 2.7 genoemde vraag derhalve ontkennend.

2.12 Eiseres heeft tevens een beroep gedaan op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Ter zitting heeft zij gesteld dat zij een partner heeft en is gehuwd naar islamitisch recht. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit terecht op het standpunt gesteld dat bij de beoordeling of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van de Regeling niet hoeft te worden getoetst aan dit artikel. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRvS (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 23 januari 2007, LJN AZ7890) houdt de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in dat de beoordeling of gezins- of familiebanden tot verlening van een verblijfsvergunning kunnen leiden, plaatsvindt naar aanleiding van een aanvraag tot verblijf voor dat doel. In dat kader kan ook worden beoordeeld of, indien aan de vereisten voor verlening van een vergunning voor dat doel niet wordt voldaan, artikel 8 van het EVRM niettemin tot vergunningverlening noopt. Aldus is de bescherming die deze verdragsbepaling beoogt te bieden gewaarborgd.

zaaknummer: AWB 09/9903

blad 4

2.13 Eiseres heeft zich ten slotte op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten haar te doen horen alvorens op het bezwaar te beslissen.

2.14 Zoals is overwogen in de uitspraak van 13 juni 2003 van de ABRvS (JV 2003, 335) vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Met toepassing van artikel 7:3 van de Awb kan van het horen dan ook slechts worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand geen twijfel over mogelijk is dat het bezwaar niet kan leiden tot een ander besluit. De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval, gelet op het voorgaande, sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. Gelet hierop faalt het beroep van eiseres op de hoorplicht.

2.15 Voor het oordeel dat het besluit onzorgvuldig is genomen bestaat geen aanleiding.

2.16 Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen nalaten eiseres een aanbod te doen op grond van de Regeling.

2.17 Het beroep is ongegrond.

2.18 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummer: AWB 09/9903

blad 5

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. C.M. Dijksterhuis en in het openbaar uitgesproken op 14 december 2009.

De griffier:

De rechter:

mr. E.G.M. Seelen
mr. C.M. Dijksterhuis

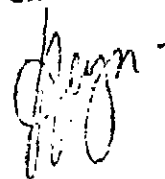
afschrift verzonden op: 23 DEC 2009

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voor zover die het beroep betreft, kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Tegen deze uitspraak staat, voor zover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, geen hoger beroep open.

De uitspraak van de rechtbank is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep gegrond wordt verklaard en verweerder een nieuw besluit moet nemen. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de rechtbank waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

Voor kopie conform
De Griffier

JAP A JOE

advocatenkantoor

I

mr. h.k. jap-a-joe

advocaat

candidaat notaris

mr. r. veerkamp

mr. h.s.k. jap-a-joe

mr. c.t.w. van dijk

advocaten

utrecht,

20 januari 2010

Afdeling Bestuursrechtspraak

van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC 'S GRAVENHAGE

tevens per fax 070-3651380

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 JAN 2010 ✓	
ZAAKNR.	V3=VI
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PXR:

Geeft eerbiedig te kennen:

, wonende te , ter zake dezer domicilie kiezende te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat Mr. R. Veerkamp, die door haar ten deze tot gemachtigde is gesteld en als zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat zij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (zittinghoudende te Utrecht) d.d. 14 december 2009 (verzonden 23 december 2009); een kopie van de uitspraak gaat hierbij;

dat de zaak betreft: weigering een verblijfsvergunning te verlenen op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet;

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellante, geboren op , vreemdelinge van Somalische nationaliteit;

dat zij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat haar grieven luiden als volgt:

advocatenkantoor

GRIEF I

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.6:

"Gelet op het hierboven genoemde beleid is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres een gevaar vormt voor de openbare orde, nu haar wegens een misdrijf een gevangenisstraf van een maand is opgelegd. Dat een maand gevangenisstraf in het strafrecht in de praktijk neerkomt op 30 dagen, zoals eiseres betoogt, maakt bovenstaande niet anders."

Toelichting

Het beleid wordt in 2.4 van het a quo genoemd. Het betreft de zogenoemde pardonregeling zoals neergelegd in WBV 2007/11. Verwezen wordt naar paragraaf 5.3.1 van deze WBV welke het opschrift "openbare orde" draagt. De vreemdeling vormt een gevaar voor de openbare orde zo is daarin sub a bepaald, indien "wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd waarvan het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf(fen) of maatregel(en) in totaal ten minste één maand bedraagt;".

In artikel 88 Wetboek van Strafrecht is bepaald dat onder een maand wordt verstaan een tijd van dertig dagen. Zowel in bezwaar als in beroep is daarop zijdens thans appellante gewezen.

Verweerder bespreekt dit niet en de rechtbank komt tot bovenvermeld oordeel, welk oordeel in de visie van appellante niet juist is en tevens onvoldoende gemotiveerd:

- de rechtbank spreekt van het opgelegd zijn van een gevangenisstraf van een maand; dit moge op zich juist zijn, doch dat is niet het enige dat in deze van belang is; van belang is immers volgens voormeld WBV of het ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf tenminste een maand bedraagt; dat hebben de rechtbank en verweerder ten onrechte niet beoordeeld;

JAR A JOE

advocatenkantoor

- in de visie van appellante is dertig dagen vanzelfsprekend niet gelijk aan een maand, hetgeen overigens ook een feit van algemene bekendheid is.

Appellante heeft er in bezwaar en in beroep op gewezen dat het gebruik van het woorden "tenminste één maand" in de WBV voornoemd er op duidt dat er voor verweerder enige speelruimte bestaat om in concrete gevallen niet onmiddellijk te besluiten tot de aanwezigheid van gevaar voor de openbare orde en het vervolgens niet verlenen van de vergunning. Een nadere beoordeling is dan op zijn plaats: hoe ernstig is het strafbare feit, hoe lang geleden is het gepleegd, is er sprake van recidive(gevaar), is er sprake van inburgering en hoe is de situatie voor betrokkene in het land van herkomst mede afgezet tegen de duur van het (feitelijk) verblijf in Nederland.

Verweerder heeft dit niet inhoudelijk bestreden anders dan door er op te wijzen dat de regeling opgenomen in voornoemd WBV restrictief dient te worden toegepast. Dit laatste is overigens niet juist nu er bij de invoering van de betreffende regeling juist door verweerder is medegedeeld dat deze regeling soepel en met coulance zou worden uitgevoerd.

GRIEF II

De rechtbank overweegt in het a quo sub 2.11 ten onrechte:

"De rechtbank beantwoordt de sub 2.7 gestelde vraag derhalve ontkennend".

Toelichting:

Sub 2.7 in het a quo stelt de rechtbank kort samengevat de vraag of er reden is om op grond van artikel 4:84 AWB af te wijken van het beleid.

Het oordeel is uitvoerig gemotiveerd in de overwegingen 2.8 tot en met 2.10 in het a quo.

JAAR A JOE
advocatenkantoor

Appellante meent dat gelet op hetgeen door haar is aangevoerd een afwijking onder toepassing van het bepaalde in artikel 4:84 AWB voor de hand lag en ligt.

Vanzelfsprekend is elke casus in dit verband anders, doch in dit verband wijst appellante op de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, de dato 12 oktober 2009, LJN BK1006. Daarin is sprake van een gevangenisstraf van drie maanden, die overigens na vele jaren nog niet ten uitvoer was gelegd. De rechtbank meende dat nader onderzoek en horen op bezwaar dienden plaats te vinden.

GRIEF III

Ten onrechte is in het a quo sub 2.12 overwogen:

"Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat bij de beoordeling of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van de Regeling niet hoeft te worden getoetst aan dit artikel".

Toelichting

Met "dit artikel" wordt bedoeld artikel 8 EVRM.

Appellante meent dat het bepaalde in artikel 8 EVRM altijd dient te worden toegepast indien er sprake is van het daarin bedoeld "family life" en derhalve ook bij het beoordelen of er een pardonvergunning kan/dient te worden verstrekt. Mogelijk is zulks bij de eerste beoordeling niet mogelijk wegens onbekendheid met de feite, doch in bezwaar en beroep ligt dit –zoals in casu- anders.

Ook indien niet op basis van dit Verdragsartikel een verblijfsvergunning moet/kan worden verstrekt dan nog diende en dient het bepaalde in dat artikel en ook feitelijk het "family life" in de beoordeling te zijn betrokken. Dit is ten onrechte nagelaten.

JAR A JOE
advocatenkantoor

GRIEF IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 2.14:

“De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval, gelet op het voorgaande, sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. gelet hierop faalt het beroep van eiseres op de hoorplicht.”

Toelichting

Deze Grief dient vanzelfsprekend in verband te worden gezien met de voorgaande Grieven. Appellante meent dat er wel degelijk nader onderzoek diende en dient plaats te vinden zowel in het kader van het toepassen van WBV 2007/11 als in dat van artikel 4:84 AWB en zij mitsdien op haar bezwaren gehoord diende te zijn.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellante in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

advocaat-gemachtigde